

Alfa a Omega

Zpravodaj Farního sboru
Československé církve evangelické
v Praze 5 - Smíchově

Úvodník

Milé sestry, milí bratři,

těsně před začátkem adventu jsem navštívila klášter bosých karmelitánů na Hradčanském náměstí, tzv. Fortnu. Bosí karmelitáni zde před dvěma lety z uzavřeného kláštera vytvořili otevřený dům, do kterého může přijít kdokoli načerpat pokoj a sílu.

Najdete zde klidné místo pro modlitbu, můžete sem přijít na přednášku, nebo jen tak přijít a na chvíli se zastavit. Na fortně se toho děje hodně, ale všude je klid.

Když jsem se procházela chodbami kláštera, najednou mi vytanula na mysl Ježíšova slova: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Mt 11, 28)

Cítila jsem, jak ze mě v prázdné chodbě, kde slyším jen své kroky, pomalu padá tíha. Třeba i tíha z adventu. Jaký letos bude? Podaří se mi konečně strávit adventní čas v klidu a smíření? Budu se umět oprostit od všech tlaků, jak by měly vypadat skvělé Vánoce? Jak nezklamat jako matka, manželka, farářka...? Budou všichni spokojení?

Procházela jsem se prázdnými chodbami a obavy zvolna začaly ztrácet na intenzitě. I teď, když s odstupem několika dní píšu tyto řádky, připadají mi staré strachy tak nějak mlhavé, těžko popsitelné.

Došlo mi, že jsem sice strávila spoustu času hledáním klidu a smíření, ale že jsem to většinou dělala moc aktivně. Urputné snažení klidu neprospívá. Klid a smíření přichází, pokud mu uděláme místo. Pokud se ocitneme v prázdném prostoru a třeba jenom posloucháme ozvěnu svých kroků.

Advent je obdobím, kdy můžeme myslet na to, co k nám od Boha přichází. A je

to právě i Boží pokoj, který je něčím, co si sami neumíme vytvořit. Boží pokoj, po kterém usilovně toužíme, ale všimneme si ho teprve ve chvíli, kdy mu uvolníme místo.

Doufám, že se i ze smíchovského chrámu brzy znovu stane místo, kam budou moci všichni, kteří se namáhají a jsou obtěžkáni břemeny, přijít. Místo, ve kterém lidé přijdou na to, že jim Bůh dává odpočinout.

Do té doby budeme mít možnost v rámci adventního putování navštívit jiné chrámy. Nebo budeme slavit bohoslužby ve sborové místnosti našeho kostela. Někteří možná z obavy před nákazou zůstanou doma. Ale věřím, že přicházející Boží pokoj si s tím vším nějak poradí. Boží Duch přece vane, kudy chce – a pokud může i evangelická farářka zažít mystický zážitek v klášteře, tak nás může (díky Bohu!) Boží pokoj přepadnout kdekoli. Tak mu jen, milé sestry a milí bratři, dopřejme trochu místa.

S přáním požehnaného adventního času

Anna Pokorná

Vážení čtenáři,

prosincové vydání našeho sborového časopisu nese pěkně kulaté číslo – rovnou stovku. Přejme mu do příštích čísel totéž, co našemu sboru i všemu Božímu světu – totiž co nejvíc dobrých zpráv.

Jednu takovou, intimní a až ostýchavě skromnou přináší úvodník sestry farářky Pokorné. Tématem je blížící se advent, tedy čas naděje, připomínající *příchod* Spasitele. Zde se však kupodivu místo toho vtírají obavy, strachy a tlaky moderního člověka, vnímané v tuto chvíli souhrnně jako „tíha z adventu“: Jaký letos bude? Budu se umět oprostít ode všech tlaků? Jak nezklamat v žádné ze svých sociálních rolí? A pak náhle vytanou Jeho osvobodivá slova a všechny časné námahy, břemena a obtížení začnout zvolna z člověka opadávat.

Nepochybně nejdůležitější novinou tohoto čísla bude zpráva o otevření schránky základního kamene pod kazatelnou, k němuž došlo počátkem listopadu v rámci rekonstrukčních prací na chrámovém interiéru. Hned za editorialem následuje stručný popis Jana Rybáře této události. Schránka obsahovala několik papírových dokumentů, z nichž nejdůležitější je pamětní list sepsaný staršovstvem

u příležitosti zahájení stavby kostela dne 5. října 1930, na jehož konci je připojeno 18 vlastnoručních podpisů zúčastněných presbyterů. Jsme rádi, že jak přepis, tak i faksimile zmíněného pamětního listu můžeme v tomto čísle zveřejnit. Věrná znalkyně historie našeho sboru Žofie Vobrová upřesnila podobu většiny méně čitelných podpisů a na závěr připomněla, odkud tato upřesnění čerpala.

Neúnavná sestra Žofie tento historizující blok završila zasvěceným lánkem ke dvěma výročím – jednak vedlejšímu nejen pro české protestanty, totiž k 240. výročí vydání tolerančního patentu, a pak k 90. výročí postavení našeho kostela, čímž také navázala na předchozí téma. Jako lingvistu a bohemistu mě zde potěšil její výklad slova jubileum i s poukazem na jeho ne vždy náležité užívání. Ke konci článku naráží na ještě jednu nenápadnou historickou souvislost se vznikem a vývojem tohoto slova, přičemž souvislost je hlubší. Slovo iubilaeum přešlo do latiny z řečtiny, a ani tam nebylo původní – Řekové jeho kořen převzali z hebrejského jobel „beran, beraní roh“ podle zvyku Izraelitů vyhlášovat troubením nám známé milostivé léto. Ostatně do češtiny se latinské slovo iubilaeum překládalo souslovím „milostivé léto“ už ve 14. století, a v jednom z tehdejších latinsko-českých slovníků najdeme iubilaeum přeloženo roztomilým novotvarem „miléto“.

Zbylé kratší články určitě potěší, i když z tématu úvahy od Honzy Jelínka docela mrazí (je to úvaha pandemická a covidová), jenže on se umí do každého kyselého jablka pustit se svým sarkastickým humorem; a co je obzvlášť vzácné – v každé patálii hledá, a většinou najde, něco pozitivního, něco pro posilu.

A sestřám Nývltové i Pokorné děkujeme za radostná ohlédnutí, ať za branickým křtem ve Vltavě, nebo za rodinným víkendem v Bělči u Orlice.

Jan Horálek

Pozoruhodná památka

Dne 5. 11. 2021 v 8 hodin ráno byla v kostele ČCE v Praze na Smíchově otevřena schránka základního kamene pod kazatelnu. Vedle zástupců stavební firmy provádějící rekonstrukci byli u otevření přítomni A. Kratochvíl, manželé Mikoláškovi, J. Rybář a K. Maláč.

Po odbroušení stavebních spár kolem desky ve stěně kazatelny nad základním kamenem mohla být tato deska vyjmuta. Z odkrytého výklenku pak bylo možné

sejmout víko základního kamene. V dutině pod víkem byla nalezena schránka ze zinkového plechu ve tvaru válce o průměru 8,5 cm a výšce 32,5 cm.

Schránka obsahovala pouze papírové dokumenty, a to pamětní list sepsaný staršovstvem u příležitosti zahájení stavby kostela dne 15. října 1930 a dále dvě malé obálky s navštívenkami stavbyvedoucího a zednického mistra.

Pamětní list tvoří arch tuhého papíru o rozměrech 575 x 390 mm přeložený na polovinu, jehož tři strany jsou popsány strojpisem. Na konci textu na třetí straně je připojeno 18 vlastnoručních, z velké části čitelných podpisů členů staršovstva.

Jak pamětní list, který byl do schránky vložen srolovaný spolu s listy z měkkého papíru pro ochranu napsaného textu, tak obě navštívenky jsou dochovány v neporušeném stavu.

Jan Rybář

Pamětní listina

českobratrského evang. sboru v Praze – Smíchově.

K chvále Stvořitele nebeského Otce, k nábožnému vzdělávání dospělých, mládeže i dětí k osvědčování bratrství byl tento sborový dům Komenského českobratrským evangelickým sborem na Smíchově postaven v letech 1930 a 1931, ve dvanáctém roce naší národní samostatnosti a náboženské svobody Republiky československé, za vlády prvního jejího presidenta

Tomáše G. Masaryka.

Seniorem a předsedou synodního výboru byl tehdy Dr. Josef Souček, farář klimentský, jeho náměstkem prof. Dr. Hrejsa, konseniorem Stanislav Čapek, synodním kurátorem Ferdinand Kavka, duchovním správcem sboru Alois Bílý, kurátorem Filip Křížek.

Českobratrský evangelický sbor smíchovský vznikl z kazatelské stanice evang. ref. sboru klimentského, založené roku 1909. Služby Boží, nedělní školu a schůze mládeže konala stanice zprvu v místnosti, kterou jí propůjčila obec smíchovská ve škole v Komenského ulici, od roku 1916 v kapli, kterou při škole na Zatlance zbudovala a bohoslužebným potřebám evangelickým věnovala táž obec. Tento případ byl tehdy ojedinělý v bývalé říši Rakousko-Uherské, neb do té doby nebylo slycháno, aby obec věnovala českým evangelíkům k pobožnosti tak účelně upravené místnosti. Úspěch tento byl výsledek snah bratra kurátora Filipa Křížka a působnosti jeho v obecním

zastupitelstvu a v radě města Smíchova, jakož i blahověle těchto korporací k našemu sboru, zvláště pak šlechetné přízně tehdejšího starosty města Smíchova dr. Aloise Koldinského, jemuž při této příležitosti dlužno vyslovit ti naše díky.

Od té chvíle, kdy nová modlitebna byla slavnostním způsobem svému účelu odevzdána, postavena celá činnost kazatelské stanice na pevný základ. Tehda již docíleno spojení smíchovských členů obou církví tolerančních a.v. a h.v. tak, že kázání a bohoslužby vykonávali střídavě kazatelé obou církví až do roku 1920. Později při rozhraničování českobratrských sborů ve Velké Praze byla zdejší kazatelská stanice, která se stala roku 1921 sborem filiálním, přičleněna k Českobratrskému evang. sboru salvatorskému a zvolila si duchovního správce. Ježto při velikém vzrůstu členů dosavadní místnosti nepostačovaly k rozvinutí mnohostrannější práce, rozhodlo se staršovstvo ihned pomýšlet na stavbu modlitebny nové. Začal se sbírat stavební fond a hledáno vhodné stavební místo.

Roku 1924 potvrzen byl filiální sbor za samostatný. Roku následujícího podařilo se po mnohých úvahách a dlouhém jednání získati od obce Pražské pozemek, na němž bude tato budova státi.

Od roku 1926 konány další technické, právní a finanční přípravy k stavbě. Ideové návrhy dodali architekti: K. Herman, prof. dr. B. Chvojka, B. Kozák a Jaroslav Křížek. Stavební plány vyhotovil za součinnosti br. kurátora Fil. Křížka br. Josef Svatač. Stavbu provádějí stavitelé Václav Bahník z Třebechovic p. Orb. a Josef Svatač v Praze. S kopáním základů začato bylo dne 29. září 1930.

Stojíce v památných místech bývalých vlnic, v nichž se v době „temna“ ukrývali a k společným pobožnostem shromažďovali pronásledovaní vyznavači víry Beránkovy, připomínáme sobě dnes při počátku této stavby té milosti, která se nám, dětem i vnukům našim stala od Hospodina Boha našeho, že evangelium v naší vlasti nedal zahynouti a naši často mdlé a chabé práci žehnal. Bůh otců našich dává nám synům obydlí na místě tomto a osvětil mysl naši, abychom vděčně pomněli, že zachoval nás proto při životu, abychom vyzdvihli dům Bohu našemu a oseli zrnem úrodným pustiny starodávné.

Bože, otče náš, Bože veliký, svatý, silný a všemohoucí, pokorně k Tobě voláme, uslyš hlas náš a příznej se k dílu, jemuž je chrám i dům tento zasvěcen, tak aby se dům ten stal požehnáním našemu sboru, našemu městu, naší církvi i celému širokému okolí.

V Praze – Smíchově, dne 5. října 1930.

Alois Bílý, předseda starš.	Filip Křížek, kurátor sboru	Jan Staněk, jednatel
Josef Karbusický	Štěpán Dvořák	Frant. Kittrich
Anna Rejzková	Svaták Josef	Ing. V. Janáček
Marie Šichová		Dr. Em. Smetánka
Jos. Pospíšil	Frant. Ondřej	Dr. Svoboda Karel
František Včelička	Soukup Josef	Emilie Paurová
		Antonie Bašusová

ANTONÍN BAŽANT
MISTR ZEDNICKÝ
PRAHA-RADLICE 57
stavbyvedoucí

Josef Svatač
mistr zednický
Praha 151.
Radlice-Křivanova 94
Telefon 443-62

Pamětní kniha smíchovského sboru ČCE

Právě v roce desátého výročí postavení našeho chrámu byl Josef Pospíšil, učitel, člen výboru kazatelské stanice, později staršovstva sboru, kronikář, pověřen staršovstvem, aby „perem zachytil dobu, kdy kladli jsme základy našeho sboru“. Tak vznikala Pamětní kniha (zde též kronika) českobratrského evang. sboru v Praze na Smíchově. Práci započal na podzim 1941 a dokončil ji 3. 11. 1947.

5. listopadu 2021 byl ze schrány za základním kamenem vyjmuta pamětní listina, stvrzující zahájení stavby. Po 90 letech představujeme tuto listinu našemu sboru i veřejnosti. Připomínáme si jména dávných členů sboru, která nechceme zapomenout. Podpisy na listině, třebaže úhledně a čitelně psané, jsme si pro jistotu a ověření vyhledali i v Pamětní knize. Jen u dvou jsme si udělali poznámku a podíváme se i do jiných dokumentů v archivu později.

Pamětní kniha byla v našem chrámu vystavena při oslavě 80. výročí otevření, zároveň jsme mohli nabídnout zájemcům i tištěnou verzi ve velmi pěkné úpravě a se všemi původními fotografiemi.

Žofie Vobrová

Jubilea, jubilea

Poslední dva roky byly naplněny samými významnými výročími, ale jen několik z nich jsou jubilea v pravém slova smyslu. Slova jubileum, jubilejní pocházejí od latinského slovesa iubilare, což znamená jásat, výskat, plesat, oslavovat. Za jubileum, tedy důvod k oslavě, nemůžeme brát výročí 400 let od bitvy na Bílé hoře (v loňském roce) ani 400 let od popravy na Staroměstském náměstí (letos). My evangelíci si obě připomínáme jako počátek období protireformace u nás, čili žádný důvod k jásání. Veřejná diskuse nám naznačila, že obecné hodnocení se tříští a je třeba, abychom si zodpovědně ujasnili svá vlastní stanoviska.

Jako opravdová jubilea můžeme označit už jen toleranční patent (240 let) a výročí postavení našeho kostela (90 let). První jubileum jsme oslavili každoroční sbírkou na Jubilejní toleranční dar Jeronýmovy jednoty, druhé slavnostním shromážděním v zahradě našeho kostela, který má nejen kulaté výročí, ale podle názvu, který tenkrát dostal, je to i „Jubilejní chrám Páně a sborový dům J. A. Komenského ČCE na Smíchově“. Byl otevřen cíleně k 150. jubileu tolerančního patentu.

Toleranční patent byl vydán 13. října 1781; nebyl v podstatě vyhlášen a evangelíci se o rozšíření informace o něm museli postarat sami. Tolerance znamenala jenom trpění, přesto i dnes trvá vděčnost za něj a důvod k oslavám. O tom, že záležitosti přihlašování se ujali evangelíci z vlastní iniciativy, svědčí přímo vánoční epizoda z konce roku 1781. Do Vídně přijela ještě v prosinci 1781 delegace evangelíků z tehdejšího Chrudimského kraje a 24. prosince 1781 byl císaři odevzdán dopis v latině – žádost evangelíků z devíti panství tohoto kraje, aby jim „bylo dovoleno podle zákonů znovu se přihlásit, případně obnoviti svobodné vykonávání našeho náboženství, stavby modliteben a povolání pastorů a učitelů“. Přílohou byly seznamy obcí s počty rodin, které se hlásí k helvetskému vyznání. Dopis byl ještě 27. prosince přeposlán k vyřízení na Královské české zemské gubernium do Prahy a pak dál do Chrudimského kraje. Vůdce delegace Jan Cibulka ze Zmíného a jeho dva druhové se ve Vídni a pak i na Moravě zdrželi, při tom si obstarali české znění tolerančního patentu (v „moravské“ řeči) a domlouvali se s jinými souvěrci na jednotném postupu. Cibulka opisoval letáky a instrukce pro bratry v Čechách. Po návratu domů na Pardubické panství byl ale brzy předvolán k výslechu, v jeho seznamech se objevily nesrovnalosti. To byl zřejmě popud k zavedení jiného způsobu přihlašování evangelíků. Je zajímavé, že v Chrudimském kraji byly v „roce milosti“ 1782 založeny jen dva evangelické sbory; Cibulkův dvakačovický až v roce 1783. Uspořádání krajů je dnes jiné, ale existuje Chrudimský seniorát, ve kterém je podle nového Evangelického kalendáře 22 sborů.

Žofie Vobrová

Křest Vltavou

Řekne-li se o někom, že je křtěný Vltavou, je nám jasné, co se tím myslí: že se narodil či narodila v Praze. Ale branický sbor tento běžně chápaný význam převedl na význam doslovný: už dvakrát proběhl skutečný křest ve Vltavě, toho druhého jsem se účastnila. Přišli jsme na biblickou, ale místo dovnitř jsme zamířili do nedalekého podchodu pod tramvajovou tratí a pak buď sešupem rovnou, nebo malou oklikou k Vltavě. Křtění byli tři: Zuzka Pavlíková, která před třemi léty v rámci Noci kostelů navštívila náš dřevěný kostelík v Braníku, brzy se stala pravidelnou účastnicí bohoslužeb i aktivní členkou sboru; ke křtu přivedla také své dva školáky Michala a Davida. Kdo nás potkal, musel mít dojem, že jdeme na svatbu: Zuzka v bílých, vzdušných dlouhých šatech připomínala nevěstu a její školáci Michal a David byli rovněž v bílém.

Bratr farář Jaroslav Pechar už byl na místě a oblékal si talár; nás přibližně 25 přítomných bylo také připraveno, v rukou „žlutásky“, ze kterých jsme pak zazpívali několik písní.

Byla to skutečná bohoslužba jako při křtu v kostele, jen s tím rozdílem, že na nás krásně svítilo slunce, čemuž jsme byli vděční. Základem křestní promluvy bylo několik veršů z 3. kapitoly 1. Královské. Bratr Jaroslav zdůraznil, že Šalomoun nechce, aby Pán Bůh udělal všechno za něj. Stal se králem, ví, že je to těžký úkol, ale nechce se z toho nijak vyvléct. A ten druhý postřeh: my to víme, že i pro nás je něco hodně těžké, a tak podle Šalomounova příkladu můžeme a máme prosit o „moudré srdce“. – V závěru křestní promluvy byly zdůrazněny tři body na zapamatování: za prvé máme v tomto světě nějaký úkol, který za nás nikdo neudělá; za druhé Pán Bůh nám hlavně na Pánu Ježíši ukazuje, co je dobré a co je špatné, abychom svůj úkol zvládli dobře; a za třetí, i když něco úplně pokazíme, nikdy to nebude tak hrozné, aby nám to zavřelo bránu do nebe.

Po modlitbě za Zuzku a její děti se všichni čtyři zuli a velmi opatrně vstupovali do vltavské vody. Zvláště bratr farář musel dávat pozor, aby vodou nasáklý talár neudělal nějakou neplechu. Chlapci byli pokřtěni prostřednictvím konvičky, ale Zuzka byla jemným zatlačením na hlavu (v trochu větší hloubce) ponořena pod hladinu řeky. Byla to, myslím, pro nás všechny zvláštní chvíle.

Vzápětí jsme s napětím sledovali, zda dokonale nasáklá spodní polovina taláru dovolí našemu bratru faráři bez úhony se dostat na břeh. Povedlo se!

Zajímá vás, co Zuzku přivedlo k rozhodnutí pro křest ponořením? Podle jejích vlastních slov láska k vodě a účast při křtu ve Vltavě, což jí připomnělo působení Jana Křtitele. Celé jí to dávalo smysl, a když na svou otázku, proč to tak neudělat, uslyšela farářovu odpověď „Proč ne?“ – bylo rozhodnuto. Když dostala otázku, jak se cítí dva měsíce po křtu, odpověděla: „Jako motýl. Uletěla bych do nebeských končin, kdyby mne starosti netáhly k zemi.“

Rut Nývltová

Opravdu chceme návrat k normálu?

Co vlastně je normální? Ze statistického pohledu je naprosto nenormální mít všech 32 zubů zdravých. Normální (zvláště pro lidi s přibývajícím věkem) přeci je mít nějaké plomby nebo pár zubů nemít. A kdo pamatuje dobu po srpnu 1968, ví, co znamenala normalizace tenkrát.

Doufám, že nic takového nám už nehrozí. Ale stejně koukám trochu s rozpaky, když dnes mnoho lidí touží po návratu k normálu po covidu. Myslím, že by bylo škoda nevzít si z covidu poučení. Vzpomeňme, že covid byl původně jen v čínském Wu-chanu. Lidé neměli na práci nic lepšího, než neznámým virem bleskurychle zaplavit celý svět.

Téměř zázračné mi přijde, že politici na celém světě se smáli Gretě Thunbergové, když chtěla, aby byla postupně omezována letecká doprava. Díky covidu najednou přestala letadla létat na celém světě okamžitě. Tak tomu bylo jen na krátký čas, ale i to stačilo k tomu, aby se zase po mnoha desetiletích vrátil Medard – deštivé počasí na přelomu června a července. Ale objevilo se také něco, čemu nerozumím. Přiznávám, že jsem odsuzoval to, že někteří lidé jezdí v autě do práce v autech s jedním člověkem. Teď vidím, že to bránilo většímu šíření covidu.

Pokud tomu správně rozumím, tak Sokrates neřekl „Vím, že nic nevím,“ ale něco ve smyslu. „Co vím, tak vím, že vím, ale nevím, co všechno nevím.“

Najednou se mi z toho nekonečného množství otázek, na něž neumím odpovědět, klube otázka: jak to, že ti, kdo jezdí do práce autem, sami zabraňují rychlejšímu šíření pandemie?

Najednou vím o řadě otázek, na něž neznám odpověď. A začínám se bát vlastní pýchy. Cožpak jsem rozumnější, než byl Sokrates, který nevěděl, co neví? A mně se otázek, na něž nemám odpovědi, vynořuje stále víc.

Vlastně na některé otázky jsou odpovědi nasnadě. To, že není ideální nadměrně létat letadly, být nalepen jeden na druhého při cestě do práce a zpět tramvaj, autobusem nebo metrem, je jasné. Ale jak se do naší doby covid 19 dostal, netuším. Možná to souvisí s přirozeným vývojem živočišných druhů. Netvrdím, že je to dobře, ani netvrdím, že je to špatně. Rozumím situaci s covidem jako možnosti ověřit schopnost naší civilizace ukázat, jak si dokáže poradit s něčím, co ohrožuje nebo zabíjí její části. Hodnotit, zda jsme obstáli nebo ne, nemohu, ale je jasné, že nesmíme propadat pocitu bezvýchodnosti.

Rád bych našel něco opravdu pozitivního na té epidemii. Napadá mě, že nám ukazuje, jak důležitá je láska. Vlastně všechny tři vyšší dary Ducha svatého – víra, naděje a láska – ve kterých našla stará Jednota bratrská to podstatné.

Jan Jelínek

Víkend pro rodiny 8. – 10. října

Co vám dělá radost?

Touto otázkou jsme zahájili společný víkend, který se konal v táboře J. A. Komenského v Bělči nad Orlicí.

„Radost mi dělá, když vyhrávám.“ „Plavání v moři.“ „Děti (hlavně ty cizí).“

Odpovědi zaznělo hned první večer mnoho a během víkendu přicházely další a další. Když máme čas zamyslet se nad tím, co nám dělá radost, poznáváme, že je toho vlastně daleko víc, než se na první pohled zdá. Zdrojů radostí je mnoho – od hlubokých až po ty zdánlivě povrchní. Ale jak říká poselství knihy Kazatel: Žádnými zdroji radosti není třeba opovrhovat. Každá radost totiž může odkazovat k Bohu, který sám je Dárcem radosti.

Ale co když radost nepřichází? Tak by možná namítl chudák Jób. Či jemu podobní, a že jich není málo. V Janově evangeliu se právě k takovému deficitu radosti váže jeden pozoruhodný příběh: „Představte si, že jste na svatbě a dojde víno...“

Lidská zkušenost je často taková, že zdroje radosti vysychají. S přibývajícím věkem radostí ubývá a přibývá starostí. Když se zdá, že je vše ztraceno, když hrozí, že se vyprahlí svatebčané rozutečou pryč, Ježíš podivuhodně proměňuje vodu ve víno. Ježíš přináší naplnění lidské žízně po radosti. Přináší všem naději, kterou trefně zhudebnil Sváťa Karásek:

„Bůh na sklonku tvého dne dá ti víno výborné. Výborné víno až naposled.“

Snad nebudu mluvit jen za sebe, když řeknu, že hlavní radostí, kterou jsme o víkendu prožili, byla radost ze společenství. Radost ze sdílení, radost ze společných rozhovorů osobních i politických (zrovna probíhaly volby do PS), radost ze společného výletu do blízkého Podorlického skanzenu v Krňovicích, radost ze společného táboráku... A v duchu Kazatele – radost z toho, že tušíme, kdo je Dárcem radosti.

Další víkend proběhne na jaře, jste srdečně zváni!

Anna Pokorná

Kalendárium Advent / Vánoce 2021

datum	den	čas	program	kazatel
12. 12.	ne	9:30	bohoslužby v Kobylisích	A. Pokorná
19. 12.	ne	9:30	bohoslužby ve sborové místnosti	M. Klačko
19. 12.	ne	16:00	dětská hra u Martina ve zdi	M. Klačko
25. 12.	so	10:30	bohoslužby u Martina ve zdi	M. Klačko
26. 12.	ne	9:30	bohoslužby ve sborové místnosti	A. Pokorná
1. 1.	so	9:30	bohoslužby ve sborové místnosti	P. Brodský
2. 1.	ne	9:30	bohoslužby ve sborové místnosti	P. Brodský
9. 1.	ne	9:30	bohoslužby ve sborové místnosti	M. Klačko

Trocha humoru

Patrik zve přítele na silvestrovský večírek a vysvětluje:

„Dostaneš se k nám autobusem číslo 26, vystoupíš na předposlední stanici a já bydlím hned naproti, v čísle 28. Zazvoníš loktem u branky a jak se ozve bzučák, strčíš do branky kolenem a už jsi u mě!”

„Propána,” žasne Harold, „a proč bych měl zvonit loktem a kolenem kopat do branky?”

„Propána,” zhrozí se Patrik, „a to by ses, člověče, nestyděl přijít na silvestrovský večírek s prázdnýma rukama?”

Alfa a Omega

Vydává třikrát až čtyřikrát do roka Farní sbor Českobratrské církve evangelické, Na Doubkové 8, 150 00 Praha 5 - Smíchov

Telefon: 251 564 204 Web: smichov.evangelnet.cz E-mail: smichov@evangelnet.cz Bankovní spojení: 2300335514/2010

Rediguje redakční rada ve složení: Jan Horálek (vedoucí), Maroš Klačko, Ester Kopecká, Aleš Kratochvíl, Martin Pícek (grafika), Žofie Vobrová.